راهنمای برنامه تئاتر (۱۸ بهمن)

■ **اپیدمی**
● **کارگردان:** رضا پورتراب‌زاده
● **نویسنده:** علیرضا امیدی
● **بازیگران:** محمد رضا صمیمی، داوود سعیدی، مهدی صفرپور، مهدی کاویان، حمیدرضا میرزایی، علیرضا امیدی، مجید عراقی، نیکتا فکاری، مهدی زنگانه، اعظم پورجوادیان، بهرخ آقایان
● **باحضور:** محمد حسین شمس، هومن صالحی
● **خلاصه نمایش:** شهر کوچکی به‌نام نوورسیتی که با اختراع یک جوان دگرگون می‌شود. جوانی که ماده‌ای را اختراع کرده که از دروغگویی جلوگیری می‌کند. اما...
● **مکان و زمان اجرا:** تالار وحدت، ساعت ۱۸:۳۰

.....

■ **گُرگاس‌ها یا روز به خیر آقای وزیر**
● **نویسنده و کارگردان:** حمیدرضا نعیمی
● **بازیگران:** رامین ناصرنصیر، امیر کربلایی‌زاده، بهناز نازی، کتانه افشاری‌نژاد، کامبیز امینی، رضا جهانی، دنیا فتجی، صالح لواسانی و بهنام شرفی
● **خلاصه نمایش:** وزیر دارایی جدید، تصمیم می‌گیرد با تمام کسانی که فرار مالیاتی کرده یا دست به تخلف مالی زده‌اند برخورد قانونی کند. عمل به این تصمیم وقتی دشوار می‌شود که باید بسیاری از مقامات ریز و درشت را تحت تعقیب قرار دهد.
● **مکان و زمان اجرا:** تئاتر شهر- سالن اصلی، ساعت ۱۸

.....

■ **کمان ابرو**
● **نویسنده و کارگردان:** حمید ابراهیمی
● **بازیگران:** تبسم هاشمی، زری اماد، ماریه مشالهی، ملیحه مقیمی، مریم مهریان
● **خلاصه نمایش:** آرش در کوه بود و هزاران تردید
● **مکان و زمان اجرا:** تئاتر شهر- سالن چهارسو، ساعت ۱۷

.....

■ **ژوان**
● **نویسنده و کارگردان:** داوود پورحمزه
● **بازیگر:** داوود پورحمزه
● **خلاصه نمایش:** سیامند مرد کردی است که بعد از مرگش زندگی آفرینش، هبوط، زندگی، عاشق شدنش به ژوان و حمله به شهرش را بازگو می‌کند...
● **مکان و زمان اجرا:** تئاترشهر-تالار سایه، ساعت ۱۵

.....

■ **عموهاشم**
● **نویسنده و کارگردان:** داوود فتحعلی بیگی
● **بازیگران:** منیژه داوری، حمیدرضا معدن‌کن، امیر آزادروستا
● **خلاصه نمایش:** عمو هاشم، اشقیاخوان معروف، برای اجرای تعزیه وارد روستایی شده و شب را به دعوت ننه رباب، یکی از اهالی روستا در خانه آنها میهمان می‌شود. مشتی شوهر ننه رباب وقتی متوجه می‌شود که عموهاشم اشقیاخوان است تمارض می‌کند تا عموهاشم در منزل او نماند. عمو هاشم منزل اورا ترک می‌کند و....
● **مکان و زمان اجرا:** تئاتر شهر- سالن قشقایی، ساعت ۱۷

.....

■ **رویدن**
● **نویسنده و کارگردان:** شعیب مکتب‌داری
● **بازیگران:** پریسا قلی‌پور، سهند تورانی، (با همیاری پریا رازدار، سعید فلاحی)
● **خلاصه نمایش:** مادر نوید و سارا که شوهرش (پدر سارا) را یک ماه پیش از دست داده، چند روزی است بچه‌ای عجیب به دنیا آورده که هیچ چیزش به انسان نمی‌ماند و...
● **مکان و زمان اجرا:** تالار مولوی، ساعت ۱۵

.....

■ **تتروکرومات**
● **کارگردان:** محمدجواد صرامی
● **نویسنده:** محمدجواد صرامی «بر اساس مکبث ویلیام شکسپیر»
● **بازیگران:** جلیل عالی‌پور، محمد رادمهر، محمدقربانی، بنفشه خوش‌گوهر، عاطفه غلامپور، پدارم پرتو، نوید سرمدی، سارا اشتیاقی، حسین پناهی، امیر لاچیانی، آنیتا رضوانی، رویا منتظری، راضیه آذری، نکیسا صمدی، سپهر صادقی، عسل خوش‌نظر، پگاه اسدی
● **خلاصه نمایش:** نمایش تتراکرومات جایی است با سه برداشت؛ یا کاخ مکبث یا آزمایشگاهی خاص یا تنش‌های درونی مکبث و لیدی مکبث پس از کشتن پادشاه!
● **مکان و زمان اجرا:** تماشاخانه ایرانشهر- سالن استاد ناظرزاده، ساعت ۱۷

نقدی بر نمایش «اتول سُورون» نوشته باقر سروش و کار شهروز دل افکار

بوی تئاتر می‌آید

۱
نقد تئاتر

رضا آشفته
منتقد

بوی تئاتر می‌آید از اتول سُورون در این سرمای زمستانی ۹۹ و سال بلا و کرونا. بوی تئاتری که به ظاهر می‌خواهد کمدی باشد در سه پرده اما انگار ناخواسته سر از تراژدی نیز درمی‌آورد و در واقع ما دچار یک کمدی تراژدی درگیر کننده می‌شویم که به شوخی و جد می‌خواهد سرگذشت اولین اتول وارد شده از فرانسه به دربار ناصرالدین شاه قاجار لاابالی را نمایان کند. او که از یکسال قبل در تدارک فراگیری رانندگی و رل در دست گرفتن است و با کلاه و عینک ویژه از همه کارهای مملکت و رتق و فتق امور دل کنده و حتی دل به روزگار بانوان حرمسرا نیز نمی‌سپرد. زنانی که از این اتول احساس بیچارگی می‌کنند که دارد روزگارشان سیاه می‌شود. بالاخره اتول می‌رسد و شاه بیشتر از مملکت و زنانش دور می‌شود و حالا زنان در تدارک توطئه‌اند که اتول را در یک تصادف ساختگی که جان شاه نیز در خطر نباشد، ویران کنند اما از بیرون نیز توطئه‌ای می‌شود از سوی آزادیخواهان منتقد و شاید هم مافیایی که در دربار به کمین نشسته و این باعث می‌شود که شاه در یک ترور نافرجام دچار فلجی و بی‌زبانی شود. پسرعموی شاه که بدل اوست، قرار می‌شود تا بهبودی شاه بر سلطنت بنشیند و مملکت‌داری کند اما زنان نمی‌پذیرند و شاه را چون عروسکی می‌خواهند در پس خیمه بگردانند و هر یک به نوعی گوشه‌ای از چرخ روزگار را در دست گیرند و مملکت‌داری کنند...

آغاز کمی به درازا می‌کشد و آسمان و ریسمان زیاد بافته می‌شود تا اصل قصه بر ما معلوم شود که این نقص متن است اما از زمانی که شروع می‌شود بدرستی در پیچ و تاب ماجراها و رویدادهایی قرار می‌گیریم که نسبت ما را با اتول شاهی و تهدیدها و بی‌خیالی‌ها و سر آخر ترور نافرجام آشکار می‌کند. اما در اجرا به‌دلیل آنکه پایان نوعی تراژدی و مقدمه سقوط شاهی است و بویژه ترور نیز فرجام اوست لحن و فضا تراژدی و به گونه‌ای هولناک و در واقع گروتسک گونه است و چه بهتر که از همان آغاز چنین خواسته‌ای مقدمه چینی شود برای ورود به این هولناکی غایی که نتیجه بی‌مبالاتی و رعب و وحشت حکومت شاهی است که طلبکارانه مردم را و به گونه‌ای اهل دربار را زیر ستمگری هایشان له و خوار می‌کند. شاید بی‌مقدمه شکستن کمدی و رسیدن به یک بافتار تراژیک نتواند ذهن را درگیر مابقی ماجراها کند. با توجه به اینکه نیمه دوم کار هم جدی‌تر و پخته‌تر و هم روتوش شده‌تر به‌نظر می‌آید و منطق متنی درست تری را نیز نمایان می‌کند بنابراین نیمه اول باید روتوش شود و کمی‌ها و کاستی‌هایش برآورده شود و زیاده گویی‌هایش حذف گردد.

اما شهروز دل افکار در دومین تجربه کاری اش گام‌های بلندتر و بهتری برداشته که توانسته با گروهی از هنرجویان تحت تعلیمش این اجرا را سروسامانی بدهد که هم بیان‌های آنان گرم و گیرا باشد و هم بدن‌های فعال و خلاقی را به کار گیرند. حتی برخی از چهره‌ها نیز می‌توانند تا دو سه سال بعد بسیار بدرخشند اگر همین راه را بدرستی بپیمایند و از راه اصلی پا بیرون نگذارند. بازیگرانی همچون پیام حق‌نژاد در نقش شاه و ارسلان شهبازبیگی در نقش نقال و طبیب و بقیه نیز به درک درستی از ارائه تیپ و بازی کمدی رسیده‌اند و بویژه نسبت‌های دقیقی با تعزیه مضحک که یکی از شکل‌های کمدی برآمده در دوران شکوه تعزیه در زمان حکومت قاجارهاست، برقرار کرده‌اند. اینها تعلیمات درستی است که می‌تواند در گستره دانشگاهی نیز فعالان بازیگری ما را دچار اتفاقات بهتری کند.

در این اجرا نیز ایده‌های پویایی به کار گرفته شده که می‌تواند هم چشم نواز باشد و هم درنگ دقیق تری را برای رویارویی با یک کمدی درست و درمان همراه کند که درواقع همان بوی تئاتر را به مشام برساند. تئاتر نیازمند ارائه شکل‌های درست و خلاق است که اگر نباشد انگار همه چیز راه به جایی نخواهد برد و چشم‌ها و گوش‌ها به مرور خسته و دچار کسالت و ملال خواهد شد.

این ایده‌های زیبا شامل پارچه سفید و بزرگی می‌شود که اندرونی دربار و زنان حرمسرا را به بازی می‌گیرد و هر یک سر از گوشه‌ای در می‌آورند و بازی متفاوت و در واقع فضا و میزانسن متفاوتی را نمایان می‌کنند. بعد نیز همین پارچه که شکل‌های دیگری را به خود می‌گیرد و در ارائه میزانسن‌های تنوع اجرا را پیش می‌برد و همین خود عاملی پیش برنده و تصویری است که شمایل اجرا را با ترکیب‌های زیباتر تصویر می‌کند. اما اتول نیاز به تحول دارد که تداعی گر یک اتول واقعی باشد تا با حضور ۴ بازیگر به حرکت درآید. به هر حال تا اینجا خلاقیت‌های موجود در اجرا مخاطب را پای کار می‌نشاند و روال درست ضرباهنگ‌ها و هماهنگی‌ها نیز باعث می‌شود هیچ لحظه‌ای مخاطب احساس خستگی و کسالت نکند. هر چند که دقایقی باید از نیمه اول کاسته شود که بیان دقیق‌تر و مهندسی شده تری بیابد تا نسبت به حشو و زوائدی که بازیگران بنابر بازی خود به کار افزوده‌اند و کمکی به حال آن نمی‌کند. اتول سورون از دل تاریخ می‌گذرد و به ما نسبت‌های معاصرتری می‌دهد و زبان اجرا زبانی معاصرتر می‌شود که آن شعر خیام (ما لعبتکانیم و فلک لعبت باز...) زیبنده میزانسنی خواهد شد که زنان شاه نیمه جان را به بازی بگیرند و صدایشان گرداننده صدای خوش و یکتایی می‌شود که زمین و زمان نیازمند آن هستند. به هر تقدیر، لحن نیز شعاری نمی‌شود و تصویر نیز گویای دگرگونی غایی درامی است که می‌خواهد زمان تاریخی را در هم شکند و زبان حال امروزمان شود و ما را برخوردار از اقتداری گرداند که در آن حیات و ممات‌مان در گردونه خواست و تحرک وجودی خودمان رقم خواهد خورد تا شاهی که همه چیز را اسباب بازی می‌داند و دل به بازی خود می‌سپارد و جامعه و سرنوشت مردمانش اصلاً و ابدا ضرورتی ندارد.

درباره نمایش «آپ.آرت.مان» به کارگردانی امیر شاه علی

تکاپوی بورژوازی مستغلات در تصرف شهر

۲
نقد تئاتر

محمدحسن خدایی
خبرنگار

دیگر باید پذیرفت که سرمایه‌داری مستغلات برای انباشت ثروت، به راه‌های خلاقانه‌تری روی آورده تا مکان‌های تصرف‌نشده در گوشه و کنار شهر را به مالکیت خویش درآورد و با ساخت‌وساز حداکثری به نان و نوایی برسد. نمایش «آپ.آرت.مان» بخوبی این تقلای خزنده و دائمی را روایت می‌کند. اینکه یک خانه فرسوده با ورود دختری جوان و اغواگری‌هایش، چنان مناسبات‌اش دگرگون شود که در نهایت شاهد خروج مستأجران و تخریب ساختمان به قصد نوسازی باشیم، نشان از پیچیدگی برنامه‌های بورژوازی وطنی در کلانشهری چون تهران است برای کسب منابع کمیاب ثروت، منزلت و قدرت. حضور یک زن اغواگر همچون عاملی برای تغییرات عمل می‌کند و شکلی از خودآگاهی و بحران اخلاقی را نزد ساکنان این خانه دامن می‌زند. بنابراین جای تعجب ندارد که در انتهای نمایش، صدای بیل و کلنگ کارگران ساختمانی بر کالبد فیزیکی این خانه شنیده شود و مستأجران با رضایت یا از سر اجبار، آن مکان را ترک کنند.

بحران اخلاقی در این عمارت نسبت بی‌واسطه‌ای دارد با روابط پیدا و پنهان زن اغواگر با مردان این خانه. سه مرد از سه نسل که در مقابل رفتار این زن، به درجاتی تأثیر پذیرفته و دچار لغزش و انحراف شده‌اند. البته که زن جوان در طول مأموریت خویش، تغییراتی می‌کند و حتی در مواجهه با پسر جوان، شکلی از عشق را بروز می‌دهد، اما با تمامی این فراز و فرودها، تلاش او در نهایت قرار است به موفقیت بورژوازی مستغلات منتهی شود. مکان و تصاحب آن در این نمایش امری است استراتژیک. صحنه چنان طراحی شده که گویا هر سه خانواده در آپارتمانی شبیه یکدیگر روزگار می‌گذرانند. سه نسل در کنار هم زندگی می‌کنند و گویی مسائل و مصایب‌شان شبیه است. با آنکه هر سه خانواده ملال و رنج مخصوص به خود را تجربه می‌کند اما از طریق حضور زن اغواگر است که چشم‌انداز آنان اشتراکاتی می‌یابد و سرنوشت آنان در خروج از خانه، گویی یکسان می‌شود.

کمدی اجتماعی «آپ.آرت.مان» نشان داده که همچنان می‌توان به درام ایرانی امیدوار بود و با روایتی به نسبت ساده و سرراست، مسائل جامعه را با زبان طنز بیان کرد. اجرا بخوبی این نکته را عیان می‌کند که چگونه بحران اخلاق می‌تواند تحت تأثیر شیوه اجتماعی تولید جامعه تشدید شود. وقتی کسب حداکثر سود با هر وسیله، تبدیل به میلی جمعی شود نباید از زوال اخلاقی جامعه متعجب شد. امیر شاه علی در مقام کارگردان و سپیده قربانی در جایگاه نویسنده، تلاش دارند روایتی انتقادی نسبت به این وضعیت داشته باشند. سه خانواده به تناوب بازنمایی می‌شوند تا در نهایت فرآیند تصاحب خانه روایت شود. این سفر خروج برای ساکنان البته که محنت‌افزاست اما به خودآگاهی آنان یاری می‌رساند تا که در این زمانه عسرت و حسرت، طرحی نو دراندازند و به سلامت از این مهلکه گذر کنند. نمایش «آپ.آرت.مان» به اندازه است و می‌توان گفت عنایت قابل قبولی به رئالیسم سرخوشانه اجتماعی دارد؛ خصلتی که در این دوره و زمانه نایاب است.

مروری بر نمایش «آژاکس» نوشته حمیدرضا نعیمی و کارگردانی فاتح بادپروا

به زنده من به مرده تو*

۳
نقد تئاتر

ارمغان بهداروند
منتقد

تئاتر با احضار کهن‌الگوها و مأموریت‌سازی معاصر برای اسطوره‌ها، به کنکاش تاریخ و کشف اشتراکات فردی و گروهی جوامع دیروز و امروز می‌پردازد. نمایشنامه‌نویسان با زمان‌آگاهی و مکان‌سنجی، در هم‌جهانی با دیگر آثار هنری که می‌تواند در هر رسانه‌ای تولید شده باشند، دست به رابطه‌آفرینی می‌زنند و در این فرآیند، مصایب انسان هم‌روزگار و ابتلائات اجتماعی عصر خود را در قالب تولید اثری اقتباسی طرح می‌کنند. «اقتباس» همچنان که به عنوان نهاده‌ای تبدیلی می‌تواند مکمل موقعیت کیفی یک اثر باشد باید تعاملی پویا به نفع اثر جدید نیز ممکن نماید. از این‌رو همواره نمایشنامه‌نویسان نگران فروتر بودن کیفیت اثر خویش در قیاس با اصل اثر می‌باشند و همین دلیلی بر مهجور ماندن اقتباس ادبی در روزگار ما شده است.

نمایش «آژاکس» نوشته «حمیدرضا نعیمی» به کارگردانی «فاتح بادپروا» در سی و نهمین جشنواره تئاتر فجر اجرا گردید. این نمایش که اقتباسی آزاد از آژاکس سوفوکل می‌باشد، رویکردی انتقادی به جنگ و دلایل ایجابی آن دارد و با تغییر گزاره‌های شناختی و تقلیل قهرمانان تلاش می‌کند نسبی بودن ارزش‌ها و فضیلت‌های فرمایشی افراد را به نحوی به نمایش بگذارد که به فروپاشی فردیت‌ها در موقعیت‌های اجتماعی منتهی شود. در این نمایش تمرکز متن بر کاوش شخصیت‌ها و تأکید بر احتمال انحرافات اخلاقی حتی در فراانسان‌هایی است که در تصور مخاطب حمایل قهرمانی بر دوش دارند. آژاکسی که به تألیف حمید نعیمی و به روایت فاتح بادپروا متولد شده است نه صرفاً یک کهن‌الگو که شباهت فراوانی به انسان طاغی این روزگار دارد که برای طرح و تحمیل خویش هیچ قید و بندی را برنمی‌تابد و خود را فرای فضیلت‌ها و فراتر از اصول می‌پندارد. ابرانسانی که مغلوب میراث خویش می‌شود و به تندیس نزول انسان در دره‌های خشم و نفرت تبدیل می‌گردد.

معاصرت ما با جنگ‌ها و درک مستقیم ابتلائات آن می‌تواند مایه هم‌جهانی با نمایش و اشتراک در فضای انتقادی آن نسبت به جنگ و جنگ‌آفرینان باشد. فاتح بادپروا در انتخاب و اجرای این اثر نمایشی، به مسئولیت شهروندی خود تأکید کرده است.

***سطری از شعر چاووشی مهدی اخوان ثالث**

راهنمای برنامه تئاتر (۱۸ بهمن)

■ **هاریا مردی که به هنگامه تولد هر دو دستش پر از خون بود**
● **نویسنده و کارگردان:** افشین زمانی
● **بازیگران:** علی پویاقاسمی، محمدرضا خادمی، مهسا ظهیری، فائزه حمیدی، رضا محمدی، آریا تحویلدار، نریمان عابدی، محمدعلی شهریاردوست، سحر دیده‌ور، نیوشا آخشی، ساناز آقایی، نسیم شجاعی، حمید رضا محمدی
● **خلاصه نمایش:** سرگذشت مردی که در هنگامه تولد هر دو دستش پر از خون بود.
مکان و زمان اجرا: تماشاخانه ایرانشهر- سالن استاد سمندریان، ساعت ۱۹

.....

■ **نسخ**
● **کارگردان:** امیرحسین غفاری
● **نویسنده:** امید غفاری
● **بازیگران:** حمیدرضا بداغی، آوا شریفی، بردیا رحیمی، مریم نجار، صادق مرادی، سارا رستم
● **خلاصه نمایش:** نَسَخ محصول سرکوب ناتمامی است که کلام را عقیم می‌کند. نَسَخ به معنی از بین بردن است؛ از بین می‌بریم یا از بین می‌برندمان. نَسَخ زوال زمانه زودگذری است که دیر می‌گذرد. زیستن در دنیایی سراسر تناقض و چند پارگی.
● **مکان و زمان اجرا:** تالار حافظ، ساعت ۱۹

.....

اجراهای خیابانی

■ **بیست عدد آخر را من نشمردم**
● **نویسنده و کارگردان:** مصطفی کولیوندی
● **مکان و زمان اجرا:** پهنه رودکی- مقابل تالار وحدت، ساعت ۱۵:۳۰ و ایران مال- محوطه آب نما، ساعت ۱۸:۳۰

■ **میه رکی کوو**
● **نویسنده و کارگردان:** فریدون احمدی
● **مکان و زمان اجرا:** پهنه رودکی- مقابل تالار وحدت، ساعت ۱۶ و ایران مال- محوطه آب نما، ساعت ۱۹

■ **مضحکه در مضحکه**
● **نویسنده و کارگردان:** سمیه مهری
● **مکان و زمان اجرا:** پهنه رودکی- مقابل تالار وحدت، ساعت ۱۶:۳۰

■ **روز آرمیتا**
● **کارگردان:** امیرمحمد رادمنش
● **نویسنده:** فاطمه رادمنش
● **مکان و زمان اجرا:** پهنه رودکی- مقابل تالار وحدت، ساعت ۱۸ و مترو میدان ولیعصر- ایوان انتظار، ساعت ۱۱:۳۰

■ **ترور آفتاب**
● **کارگردان:** مرتضی اسدی مرام
● **نویسنده:** هومن روح تافی
● **مکان و زمان اجرا:** پهنه رودکی- مقابل تالار وحدت، ساعت ۱۸:۳۰

■ **مجلس حماسه خوانی نفر ششم**
● **کارگردان:** حسین برفی نژاد
● **نویسنده:** امیر دهقانی
● **مکان و زمان اجرا:** مترو میدان ولیعصر- ایوان انتظار، ساعت ۱۱

■ **گراز گریزان**
● **کارگردان:** حسین پوریزدان
● **نویسنده:** پارسو آ پاکیزه
● **مکان و زمان اجرا:** آمفی تئاتر زندان اوین، ساعت ۱۰ و ۱۴

.....

دیگرگونه‌های اجرایی

■ **دموکراسی سفارشی**

● **نویسنده و کارگردان:** میلاد جباری مولانا
● **مکان و زمان اجرا:** باغ موزه قصر، ساعت ۱۸:۳۰

■ **تناسخ**
● **کارگردان:** مهیار جوادی‌ها
● **مکان و زمان اجرا:** به‌صورت گردشی، ساعت ۱۵

■ **است (۱۹۸۴)**
● **نویسنده و کارگردان:** جعفر حجازی
● **مکان و زمان اجرا:** به‌صورت گردشی از خیابان خارک، ساعت ۱۳

---

۱ تماشای تئاتر با دلتنگی

«برپایی جشنواره تئاتر فجر می‌تواند دلیل محکمی باشد تا چراغ تئاتر روشن بماند و با رعایت موازین بهداشتی سالن‌ها بازگشایی شوند. این جشنواره محصول سال‌ها زحمت و خون دل خوردن خانواده تئاتر است که تئاتر را زنده و پویا نگه می‌دارند. این دوره، دوره‌ای است که ما با دلتنگی برای دیدن اجراها در سالن حضور پیدا می‌کنیم و دوست داریم سالن‌ها پر از تماشاگر باشد تا شکوه هنر هنرمندان تئاتر را در صحنه‌های اجرا پس از چند ماه اجرا نشدن تئاتر مشاهده کنیم.»

پیام دهکردی بازیگر تئاتر و داور، جشنواره تئاتر امسال را جشنواره‌ای متفاوت دانست

۲ با دنیای مولکولی و سلولی آشنا شوید

«نقطه‌ای که باعث شروع کار ما شد همین جو عمومی ناشی از شیوع بیماری کرونا بود؛ اینکه دیدیم در این شرایط، آگاهی مردم نسبت به دنیای میکروسکوپی، سلول‌ها، باکتری‌ها و ویروس‌ها نسبت به قبل خیلی بیشتر شده است، چون در فضای عمومی بیشتر با این مباحث برخورد می‌کنند، اما این افزایش آگاهی همراه با یک جور استرس و ترس و نگرانی فزاینده است، یعنی افزایش دانشی که نگرانی بیشتری با خود همراه داشته ایده اولیه‌مان شد تا این پروژه را تعریف کنیم و برای افرادی که درگیر پروژه می‌شوند تجربه‌ای فراهم کنیم که استرس‌شان کمتر شود و با جنبه دیگری از این دنیای مولکولی و سلولی آشنا شوند.»

مجید سرنی‌زاده کارگردان نمایش «سلول‌ها با ما می‌رقصند» از دلیل اجرای این نمایش گفت.

۳ مجموعه‌ای از تئاتر رنگارنگ کشور

«جشنواره تئاتر فجر مجموعه‌ای قابل تحسین از تئاتر رنگارنگ کشور است. از یک سو با مراجعه به جشنواره می‌توان وضعیت تئاتر در کشور را ارزیابی کرد و از سویی با ظرفیت استان‌ها آشنا شد؛ اینکه در بعضی از شهرها، گروه‌های نمایشی درخشش شگفت انگیزی داشته‌اند و بعد تر تئاتر در آن منطقه شکوفا تر شده است و این هنر، ظرفیت ابراز هنری و انگیزه بخشی را به طور ویژه داشته است. در یک سال گذشته به دلیل کرونا بسیاری از اجراهای تئاتر تعطیل شده است و خوشحالیم که با برگزاری جشنواره دوباره جان تازه‌ای به تئاتر بخشیده شده است.»

سیدمجتبی حسینی معاون امور هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی از سی‌ونهمین جشنواره تئاتر فجر بازدید کرد.